Ч. 128. Четвер 23 (10 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Депутация від султана у Є. Вел. Цісаря. — Др. Крамарж о ситуациї. — Росийско-японьска війна).

Окрема депутация від султана вручила вчера Є. Вел. Цісареви найвисший турецкий ордер „Ханедан-і-Ал-і-Осман,“ котрий має бути видимим знаком тої почести і поважаня, яке має султан для нашого монарха. Ордер сей має бути також і знаком, що султан вірить як найщирійшим і безкористовним намірам зі сторони австро-угорскої держави в справі реформ в Македониї. Вскллад депутациї входили маршалок Шакір-паша, ґенерал дивизиї першої кляси, Рахмі-паша і ад'ютант майор Неджіб-бей. Депутация приїхала в понеділок вечером, а на єї повитане вийшли на дворець турецкий посол Махмуд Недім-бей і придїлені офіцири ґенер.-майор Шпрехер та капітан Гранилович. Депутация замешкала в цісарскій палаті і вчера на торжественній авдиенциї вручила Цісареви ордер. В честь депутациї відбув ся вечером о 6-тій годині двірский обід в цісарскій палатї в Шенбруні.

Ческий посол др. Крамарж промавляв оногди на зборах мужів довіря в Таборі і говорив о парляментарній ситуациї. Бесідник сказав, що полуднево-славяньска і ческа обструкция то не уперта обструкция якоїсь малої партиї, лиш доказ, що з теперішною системою не можна вже дати собі ради. Правительство вже не може дати собі ради; оно вже всего пробовало, але обструкция грозить знищити цїле конституцийне житє. Але за теперішною конституциєю нема чого жалувати, бо она зроблена лиш для Нїмцїв і їх бере в опіку. Правительство каже, що оно не хоче ратувати парлямент, а по правді повинно би сказати, що не може. Для ратованя цїлого житя державного, не лиш самої адміністрациї державної, треба, щоби прийшло нове правительство з чистими руками з нескомпромітованою минувшостию а з достаточною волею і енерґією до виконаня трудної задачі.

В міру того як надходять щораз докладнїйші вісти з поля війни о послїдній битві під Вафанку, показує ся щораз більше, що то була страшна битва, далеко кровавійша і в своїх наслїдках важнїйша, як битви під Кюленчен і Кінчу; можна навіть припускати, що Японцї зовсім розбили корпус ґен. Штакельберґа а страти єго, котрі подавано на 10.000 до 14.000, мабуть недалеко відбігли від правди. Ріжниця, здаєсь, лиш в тім, що не всї ті страти походять із самої битви, лиш до них вчислено ще й пізнїйші підчас відвороту. Докладного числа страт годї довідати ся докладно, але із слїдуючих звітів і вістий можна вже зміркувати, що оно було велике. Ґен. Куропаткін доносить до царя:

По дводневній борбі і двох томлячих маршах через гористий терен войско наше відпочило. Дух у войску знаменитий. Не можна ще подати докладних дат о наших стратах під Вафанку. Що до слїдуючих войск страти суть слїдуючі: З полку І-ої всхідно-сибірскої бриґади стрільцїв 15 офіцирів убитих, 49 ранених, осталось на поли битви убитих або ранених (рапорт не каже виразно о взятих до неволї) 12. (Разом 76 офіцирів). Дальше 381 вояків убитих і 992 ранених; крім того осталось на поли битви убитих або ранених 568. (Разом 1946 вояків). З 3-го, 33 го, 35-го і 36-го полку 1 офіцир і 20 вояків убитих а 19 офіцирів і 604 вояків ранених; на поли битви осталось убитих або ранених 96. (Разом 20 офіцирів і 720 вояків). В першій бриґадї артилериї погибло 10 офіцирів і 103 вояків, в IX-ій 1 офіцир і 25 вояків. (Разом 11 офіцирів і 128 вояків). З полку тобольского 1 офіцир, 2 вояки убиті, 1 офіцир і 40 вояків ранених а 3 вояків бракує. (Разом 2 офіцири і 45 вояків). З маршаньского полку 6 офіцирів ранених, 1 вояк уби-

---

16)

БЕЗ МОВИ.

(З росийского — *Володимира Короленка*).

(Дальше).

Матвій Лозиньский, що очевидно нічого не читав про мітинґ, побачив, що з усіх сторін валпивали люди до парку. Півперек площі надходили з улиць і уличок купами всїлякі люди, в блюзах вправдї дуже зношених, в чорних сурдутах, але засмальцьованих, в капелюхах, що правда помнятих і в крохмальних, але брудних сорочках. Загальний вигляд тої товпи, помарнїлі, по части зарослі лиця зробили на Лозиньского пригноблююче враженє. Він чув немов би щось спорідненого і симпатичного. Всї они громадили ся коло фонтани, довідували ся о самоубийстві і тиснули ся відтак як мурашки довкола того місця сумні, понурі, огірчені.

Лозиньский, що став тепер трохи відважнїйший, вийшов тепер на середину площі, перед котрою стояла купка темношкірих, чорноволосих людий, що були ще більше обдерті як всї инші. Очи їх були як чорні черешнї, лиця як бронз, мали ширококрисі, кінчасті капелюхи, а бесіда їх звучала як музика, мягко і співучо. То були Італїянцї. Они нагадали Матвієви Словаків, що часами приходили ізза Карпат до Лозищ і він свобідно заговорив до них. Але й тут нїхто єго не зрозумів. Італїянцї обернули лїниво свої голови до него; один з них приступив до него, попробовав пальцями єго білу свиту і мляснув здивований язиком. Відтак з очивидним вдоволенем помацав єго рамя і сказав обертаючи ся до своїх товаришів щось, що викликало у всїх них голосне одобренє... Але більше не міг Матвій нічого у них дізнати ся... Замітив лише, що їх очи горіли як огонь і що декотрі з них мали під блюзами за поясами короткі ножі.

Вскорі цїла площа заповнила ся вже людьми. Хмара дрібного пилу стояла над деревами, закриваючи листє мов мрака і одно море голосів филювало над головами товпи.

Коло дерева, де висів чоловік, зчинив ся рух. Строго і поважно підійшло до него кількох полїциянтів в своїх сивих капелюхах. Їх висьмівали, обсипували їх глумливими окликами і дотепами, показуючи їм ґазету, але они на те все не зважали. Лише перед самим деревом зробило ся мале замішанє — зелені шоломи дивно відбивали від тих всїляких помнятих і запорошених чорних, синявих і бурих капелюхів. Піднесено драбину, відтак знов єї спущено і настала на хвилю метушня. Відтак видко було, як тїло самоубийника заколисало ся, голова мерця вихнула нараз з тїни, відтак труп подав ся наперед і немов би то робив з сьвідомостию, поволи зсунув ся на землю.

Матвій здоймив шапку і перехрестив ся. А в тій хвили роздали ся нагле з другої сторони, від вільної площі звуки музики. Оглянувши ся, побачив Лозовець хмару золотавожовтого пилу, що йдучи з бічної улиці коло великого будинку по тамтій сторонї площі, сунула ся в напрямі до парку. Немов би гнав стадо, або немов би маширувало військо. А з тої хмари доносили ся звуки музики раз тихійші — і тоді не було чути нїчого як лиш тупіт і шуранє безчисленних ніг — то знов голоснїйші з писком рогів і клярнетів, гуком бубнів і труб, що приглушували кождий инший голос. Наперед бігло кілька рядів уличників, а високий тамбурмайор ішов за ними, даючи такт великою булавою. За ним ішли музиканти з червоними надутими лицями, в капелюхах з перами і пестрими уніформами з величезними еполетами так густо понашиваними сріблом і иншими прикрасами, що дїйстно не було на них латки, щоби не була нашита шнурами і бортами.

Матвій гадав, що тепер побачить віддїл війска. Але коли туман пороху наближаючи ся заєдно, став прозрачнїйший, побачив він, що за військовою музикою — насамперед в рядах, а дальше вже в нелади, гуртом — все самі такі блюзи, такі поломані капелюхи, такі самі помарнїлі і запорошені стати. А наперед цїлої тої пестрої товпи, високо понад єї головами повівала хоругов, уміщена на високій колесници. Немов варта згуртована довкола хоругви, ішло кільканайцять людий серед товпи... Гуркотячи і колишучись при острих звуках маршу, при свисті і оглушуючім крику вижидаючої товпи заїхала хоругов аж до кирницї і тут задержала ся. Єї сукно опало, лише стяжки маяли у вітрі і від часу до часу заяснїла до сонця золота напись на них.

Тепер розпочала ся між товпою страшенна метушня. Одні кликали ново прибувших до дерева, де висів самоубийник, другі хотїли остати на попередно вибранім місци. Хоругов

тий, 131 офіцирів ранених, 8 вояків бракує. (Разом 6 офіцирів і 140 вояків).

Після сего одного рапорту, котрий, як сам Куропаткін каже, есть недокладний, стратили Росияни 115 офіцирів і 2979 вояків або разом 3094 мужа. До сего треба ще дочислити 900 мужа взятих Японцями до неволї і тих 1526, котрих похоронили Японцї; від сего послїдного числа треба однакож відшибнути тих 687, котрих рапорт Куропаткіна зачисляє до оставших на поли битви або десь пропавших, а тодї все ще остане ся 749 погибших, або всего разом 4743 мужа. Нинї знов наспіла з Ниючвану вість, що туди перевезено в послїдних 24 годинах з Дашіцао 3500 ранених, отже очевидно пізнїйші транспорти, бо о попередних була вже давнїйше звістка. Виходило би з того, що страти Росиян в послїдній битві виносять, о скілько они звістні, 8243 або що по докладнім обчисленю дійдуть напевно до 10 000. Цїла вага однакож не так в тих стратах як в тім, що корпус Штакельберґа зовсім розбитий і що его задача подати поміч Порт Артурови, взглядно відтягнути від него Японцїв, зовсїм не удала ся.

Новинки.

Львів дня 22-го червня 1904.

— **Ректором львівского унїверситету** на рік 1904/5 вибрано дра Антона Калїну, професора славяньскої фільольоґії на фільософічнім видїлї.

— **Конкурси.** Gazeta Lwowska оголошує конкурс на одну цїсарску стипендию в сумі 600 К річно, яка буде надана слухачеви львівскої політехнїчної школи. Першеньство при рівних услівях мають ті, що розпочинають доперва студиї. Подання, відповідно заосмотрені, належить вносити до дня 31 липня 1904 під адресою: K. u. k. General-Direction der A. h. Fonde, k. k. Hofburg у Відни. — Ректорат полїтехнїчної школи у Львові оголошує конкурс на платного доцента для теориї і конструкциї помп і водних моторів. Речинець внешення подань до 30 вересня 1904.

— **Телеґрафічні і метеорольоґічні проґнози.** Міністерство торговлї розпорядило, щоби метеорольоґічні проґнози, т. є віщовання погоди, розсилало центральне метеорольоґічне бюро у Відни всім почтовим урядам. Тепер управа почт видала розпоряджене, щоби ті прогнози, як додаток до біржевих курсів, видавано у 8 шифрованих виразах. Прогнози відносять ся лише до слїдуючого дня, а центральна метеорольоґічна стация зазначує виразно, що подає лише імовірні віщовання. Тота імовірність є впрочім зовсїм значна, бо після дотеперішних досьвідів на 100 проґнос здїйснює ся 85, хотяй прочих 15 проґноз не є так зовсїм схибленї.

— **Самоубийство ученика** Дня 17 с. м. отруїв ся кокаїною в Тарнові ученик 4 ої кляси тамошної реальної школи Н. Дашиньский, син зелїзничого урядника з Королівства польского. Причина самоубийства доси незвістна. Молодий самоубийник хотів вже минувшого року позбивити себе житя і стріляв до себе з револьвера, однако кулю удало ся тодї добути і спасти его від смерти.

— **Нещастна пригода з самоїздом.** З Черновець доносять: Вчера передполуднем лучила ся тут сумна пригода, що в цїлім місті викликала велике враженє. Іменно самоїзд наїхав на фіякра, в наслїдок чого випали на землю дві особи, що їхали фіякром і дістали ся під колеса самоїзду. Оба нещастні погибли на місци, а крім того ще кілька осіб переходячих потерпіли лекші ушкодження.

— **Вибух в каварни в Саноцї.** Про експльозию в Сяноцї, про яку ми онегди доносили, надійшли ще такі дальші вісти: В суботу вечером померла в тутешнім шпитали, в наслїдок ран від експльозиї, жінка властителя каварнї Гопфінґера, а він сам боре ся в шпитали зі смертию. Майже нема надії удержати его при житю. Прокуратория державна зарядила слїдство против тих, котрі своєю неосторожностию викликали катастрофу. Між раненими в часї експльозиї есть і катехит тутешної ґімназиї о. Москалик.

— **Страшна пригода.** З Холержина в західній Галичинї доносять: Від якогось часу лучали ся між селянами Яном Желязним а Ґусками званими Бартазелями, в Холержинї спори з тої причини, що худоба Бартизелї виходила на поле Желязного і робила єму шкоди. В суботу, дня 11 с. м. о год. 4-ій по полудни вийшов Желязни з рушницею в поле, аби помстити ся за зроблену шкоду на Бартизелях, вітци і синї, котрі також були в поли. Желязни хотів поцїлити одного з Бартизелїв; тимчасом надбігла его жінка, котра старала ся спинути мужа і заступала собою его противників. Однако Желязни, котрий в розгарі вже зложив ся був до вистрілу, не зважаючи на стоячу перед ним жінку, випалив з рушницї, а куля поцїлила жінку так нещасливо в черево, що она сейчас погибла. По тім страшнім учинку хотів Желязни ще раз вистрілити до старого Бартизеля, однако его син зайшов Желязного з заду і вирвав єму рушницю. Желязного арештовано.

— **Відозва!** Що року приїзджають учительки-Русинки за відпусткою з провінциї до Львова, щоби через довший час посьвятити ся унїверситетским студиям. Звичайно відпуства їх є безплатна так, що мусять оглядати ся за яким-таким удержанем; щоби їм прийти в поміч і дати спроможність заробити на удержанє на час студий, рішив Видїл Руск. Тов. педаґоґічного, яке удержує руску школу видїлову ім. Шевченка, повідомити всї ті П. Т. учительки, які на час відпустки хотїли б приймити в сїй школї обовязки, щоби зголосились до Видїлу вже тепер і подали, кілько годин і з якої групи могли би обняти в нашій школї від вакаций. Очивидно видїловий іспит є конечний; про близші обставини що-до ремунерациї

на ново піднялa ся, колесниця поїхала за товпою, але вскорі вернула, відбита поліцияитами, що густо обступили дерево.

Коли пил, що стояв у воздусї від часу приходу товпи, осїв, побачено, що хоруґов знов непорушно висить, а під хоругвою стояв чоловік з відкритою головою, закиненим назад волосем і з чорними, палкими очима, що вказували на его полудневе походженє. Не був ростом великий, але стоячи на підвисшеню коло хоругви, виставав понад цїлу товпу і мав чудесний голос, що ясно і дзвінко лунав серед гамору. То був містер Черльз Гомперс, славний бесїдник робітничого союза.

Всьо замовкло, коли він показуючи на дерево, де перед хвилею висїв самоубийник, відозвав ся не голосно, але якось торжественно:

— Насамперед віддаймо честь товаришеви, що нинїшної ночи поляг в тяжкій борбі.

Мов подув вітру перейшов через многотисячну громаду і порушили ся всї капелюхи. Кождий відкрив голову.... Відтак почав Гомперс на ново говорити.

В груди Матвія щось стрепенуло ся. Він зрозумів, що той чоловік говорив о нїм, о тім, котрий сеї ночи ішов через парк нещасливий і бездомний, як і він, Лозиньский і як всї ті люди з потомленими лицями. О тім, котрого як і всїх їх то немилосердне місто сюди вкинуло, о тім, що ще перед кількома годинами питав его о щось глухим голосом... О тім, котрий ходив сюди з своїм глубоким болем, а котрого тепер вже нема на сьвітї.

Чути було, як вітер тихо шелестів листем, чути було, як він порушив деколи величезне сукно хоругви, так що оно з плескотом опадало.... А бесїда того чоловіка, що стояв там на підвисшеню з відкритою головою, плила спокійно і сумовито....

Відтак обернув ся і простягнув свою руку в напрямі міста з гнївом і погрозою.

І серед товпи — немов би відразу порушило щось всї серця — настало нагле порушенє. Очи всїх обернули ся в тім самім напрямі, а Італїянці підвесли ся на пальці і затиснули свої брудні, осмолені кулаки та витягнули їх в гору.

Але місто оповите рідкою мракою своїх власних випарів, стояло спокійно, немов би тихо віддихало і жило дальше своїм звичайним житем, якого нїчо не могло потрясти. Площею переїздили ваґони трамваїв, експресові поїзди перелїтали з гуком, десь в якімсь тунелю сопів поспішний поїзд.... Вітер наднїс понад площу хмару пороху. Та хмара, подібна до стяжки перетисканої проміннєм сонця, повисла по середині великаньского, навів збудованого дому, що сторчав подібний до вавилоньскої вежі. Там між бальками і руштованєм крутиля ся як мурашки занятї при будові робітники, а з долини піднимали ся безнастанно величаньскі тягари.... Ішли в гору, щезали в хмарі пороху і піднимаючись вчесше в гору, знов показували ся, між тим як на долинї крутили ся на своїх підставах беззвучно величаньскї крани та хапали все нові пачки з цеглами, ґранїтї брали і кусні зелїза.

На всьо то сьвітило сонце ясного, веселого лїтного дня.

В груди Лозівця відозвало ся щось незнане, нїколи не відчуване, сильне. Перший раз, від коли був в Америцї, стояв посеред громади людий, котрих чувства були єму зрозумілї, котрих чувства були й его чувствами. Він бажав ще більше, він бажав, щоби й его бачено, щоби почуто й его історию, щоби ті люди поняли, що й він їх розуміє, щоби они надїлили его таким самим співчутєм, яке чув він тепер для них. Єму хотїло ся чогось дивного, незвичайного, ошоломляючого, єму здавало ся, немов би зараз мусїло щось стати ся, від чого було би всїм лекше і єму, Лозівцеви, що мов голка пропав на чужинї. Він не знав, куди має іти, що має дїяти, забув, що він без мови і без пашпорту, що він був волоцюгою в тім краю. Забув на всьо і тиснув ся, дожидаючи чогось, все дальше і дальше наперед, оголомшений по дотеперішній самоті чувством своєї єдности з тою величезною товпою, що тут филювала як море між стрімкими берегами. Дивно лагідний усьміх появив ся на его устах, говорив щось тихо але скоро до себе і перетискав ся все наперед туди, де під хоругвою стояв чоловік, що так добре розумів всї чувства, що порушив їх так зручно своїм глубоким, до серця промовляючим голосом.

XXIII.

Цїлком не можна знати, що був би зробив Матвій Лозиньский, коли би було єму удало ся дійти аж до підвисшеня і в який спосіб був би виявив перед містером Гомперсом чувства, які в нїм ворушили ся. В околици, з якої він походив, люди, що ходять в грубих селяньских сиитках, мають звичай оказувати свою любов і поважаня для людий в паньскій одежи глубокими поклонами і цїлованєм руки. Дуже можлива річ, що той доказ поважаня за бесїдницкий талант був би припав в участи і містерови Гомперсови, коли би не перешкодив тому нещастний случай, що замість містера Гомперса, президента робітничого союза і талановитого бесїдника привів нашому Лозівцеви перед очи давного боксера, а теперішного поліцияита, містера Гопкінса. Містер Гопкінс стояв непорушно рядом з другими своїми товаришами в синїх шоломах: з палицями в руках, як статуя і очивидно цїлком не був зворушений вимовою містера Гомперса. Новойорска полиция знала того джентльмена аж надто добре і оцїнювала наслїдки его вимови із свого власного становища. Она знала, що містер Гомперс був дуже зручним бесїдником, що в своїх промовах нїколи не переступив границь порядку. Але за те — і то був звичайний наслїдок его слів — виходили з порядку надто часто его слухачі. Особливо робітники без занятя все похопні до того, а особливо ще нинї була товпа дуже зле настроєна видом того проклятого дерева, на котрім полїция за пізно найшла нещастного самоубийника і позволила єму там „против всякого порядку“ за довго висїти. До того вже давно не було такого численного мітинґу і на случай яких розрухів припало би на одного поліцияита що найменше сто людий.

В таких случаях полїция дуже осторожна і має особливо зорке око на чужинцїв. Доки всьо в порядку — доки іменно всьо обмежує ся на слова, нехай були би й не знати як острі, або на руки, хоч би й найбільше драма-

т. д. можна кождої хвилї довідатись в Виділї Товариства. При тій нагоді зазначує Виділ, що зголошеня внесені по вакациях не будуть узгляднені. — *Виділ.*

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 21 червня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·75 до 9·—; жито 6·20 до 6·40; овес 5·50 до 5·80; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 5·50 до 6·—; ріпак 8·50 до 9·—; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·50 до 10·—; вика 5·25 до 5·50; бобик 5·25 до 5·50; гречка 7·— до 8·—; кукурудза стара 6·10 до 6·30; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона —·— до —·—; конюшина біла —·— до —·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка —·— до —·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 22 червня. Приїхав тут вчера галицкий маршалок краєвий ґраф Станислав Бадені.

Прага 22 червня. Збори молодоческих послів в Чехії, Мораві і Шлеска ухвалили по докладнім обговореню полїтичного положеня резолюцию, в котрій постановляють однодушно витревати в як найбільше рішучій борбі против теперішного правительства, позаяк его система основує ся на страху перед німецкою обструкциєю. Резолюция взиває ческий нарід до єдности, щоби не допустити намірів правительства, котре хоче зломити силу ческого народу за помочию роздвоєня і сіяня незгоди.

Париж 22 червня. В комісиї, що веде слїдство в справі мілїонів, якими Картузи хотіли нїби то підкупити теперішного президента мінїстрів, взглядно его сина, прийшло до великої бучі з тої причини, що один з членів більшости назвав якогось члена меншости „бандитою“. Прийшло до бійки, в котрій члени комісиї кидали на себе каламарями і били ся кулаками. Лиш з великим трудом удало ся їх розділити і успокоїти.

Льондон 22 червня. Доносять тут з Ляояну, що Куропаткін зачав тепер особисто кермувати воєнними операциями. Вість, мов би ґен. Курокі перейшов через передолину Мотієнлїн, уважають тут за імовірну.

Нючван 22 червня. Бюро Райтера доносять під датою 21 червня: Зачувати, що японьска кавалерия заатакувала(?) Ляоян(??) минувшої суботи. Один місіонар одержав від тутешних людий вість, що битва трезала ще 20-го червня і що Японцї дня 21 червня пополудни здобули Ляоян. (Вість дуже неімовірна).

Льондон 22 червня. Доносять тут, що ґенералови Штакельберґови удало ся сконцентрувати свій побитий корпус недалеко Кайчу. Суть то однакож недобитки, котрим брак сили і відваги.

Нючван 22 червня. В послїдних 24 годинах перевезено сюди з Дашічао 3500 раненых. Поїзд з раненими поїхав до Харбіна. Показав ся брак средств лїкарских.

Нючван 22 червня. Доносять тут, що 70.000 Японців підходить кількома кольоннами до Кайчу, підчас коли японьска армія призначена до облоги Порт Артура числить 90.000 людий.

тичні — доти стоять поліцаянти в своїх сірих капелюхах і позваляють собі часами при удатних місцях бесіди оказати навіть своє признанє. Але ледве у якої части товпи стане замітна охота „вийти з порядку,“ то поліция сейчас вибирає користну для себе тактику нападаючої сторони. І тоді скоро, рішучо і з неприємною наглою енерґією пускають ся в рух палиці. І товпа — нераз яких двайцять тисяч люда — утїкає перед якою соткою палиць, причім послїдні з утїкаючих старають ся на всякий случай засланяти свої голови руками.

Матвій Лозяньский, на своє нещастє, не знав очивидно о тих краєвих звичаях. Він ішов лиш наперед, з щирим, отвертим серцем, Бог знає з якими словами на устах, з душею повною радістної надії. І коли нагле якийсь високий пан в сивім капелюсї обернув ся до него, коли він пізнав, що то той сам вчерашний полициянт, вилив він на него всьо чувство, яке его тепер переповняло: чувство жалю і кривди, незпомічности і надії на чиюсь поміч. Одним словом він зігнув ся і сягнув устами до руки містера Гопкінса.

Містер Гопкінс подав ся крок назад і — палиця засвистїла у воздусї.... Остро роздав ся перший удар серед товпи.

Лозівець підняв ся нагле як розярений медвідь.... Кров плила єму по лици, шапка упала єму з голови, очи глядїли дико. Він був страшнійший як тоді в гостинници Борка. Лише що тепер не було вже нїякої людскої сили, що могла би була его здержати. Несподївана обида і біль переповнили чашу терпеливости в души великого, сильного і лагідного чоловіка. В тім ударі сполучило ся нагле для него всьо, що він пережив, передумав, перетерпів в послїднім часї, цїла ненависть і гнїв волоцюги, котрого вкінци доведено до розпуки, як дикого звіря.

Чи містер Гопкінс так само як Падді знав індиянський удар, на певно не можна сказати, на всякий спосіб і він не мав часу скористати з него. Перед ним підняло ся щось страшне і дике, кинуло ся на него — і поліциянт Гопкінс упав на землю серед товпи, що вже аж кипіла від розъяреня.... По Гопкінсї прийшла черга на его найблизшого товариша і в кількох секундах той велиханьский, дивачно одітий, дикий і пелехатий чоловік повалив на землю сам один цїлий перший ряд новойорских поліцаянтів.... Перші за ним кинули ся з голосним криком і горіючими очима Італїянцї. Американцї стовпили ся довкола хоругви, де містер Гомперс аж захрип, дармо взиваючи до порядку, та вказуючи на одну з написий: „Порядок, повага, послух.“

В одній хвили цїла поліция була розбита і товпа висипала ся на вільну площу.

Була хвиля, коли навіть місто під впливом того, що діяло ся коло центрального парку, майже дрожало.... Від'їзджаючі ваґони трамваю чим скорше поутїкали, над'їзджаючі задержали ся, не знаючи, що дїяти, машини при будові перестали робити, а робітники при будові поставали.... Цїкаво і співчуваючи глядїли они на товпу, що розбила поліцию і тепер готова була кинути ся півперек площі на найблизші доми і улицї.

Але то тревало лиш одну мінуту. Площа була в посїданю товпи, але товпа цїлком не знала, що має з нею почати. А тимчасом, позаяк більшість зібраних лишила ся коло хоругви, та часть товпи, що з площі пустила ся до міста і витягнула ся як вуж, почала поволи малїти. По короткій нарадї заявили відтак провідники, що мітинґ розбитий і ухваливши ще на борзї протестуючу резолюцию против поведеня поліциї, уставили ся до повороту до міста. На чолї ішла знов наймлена орхестра і знов здоймила ся хмара пороху над площею і улицями. А за походом ішли в замкнених рядах поліцаянти, що між тим прийшли до себе по поражцї і вимахуючи своїми паличками, заохочували до поспіху остаючих ся позаду.

По пів годинї був парк пустий; машини при будові знов порушали ся, робітники знов бігали як мурашки по високенних руштованях, трамваї правильно ходили, а люде, що ними їздили, аж вечер довідали ся, що діяло ся в парку рано. Лише паркові сторожі ходили довкола кирницї і кивали головами та лихословили за потоптану скрізь мураву.

(Дальше буде).

Рух поїздів
важний від 15 червня 1904.

посп.	ооб.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі інші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Оголошеня.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Педоцада. (Телефона ч. 527).